

UOHSX00BX6JT

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0190/2018/VZ-03953/2019/323/PMo

Brno 7. února 2019

V řízení o nedatovaném rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 27. 11. 2018 zadavatelem –

- **Městskou nemocnicí Ostrava, příspěvkovou organizací**, IČO 00635162, se sídlem Nemocniční 898/20a, 702 00 Ostrava,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0391/2018/VZ-33069/2018/533/LHI ze dne 12. 11. 2018 vydanému ve správním řízení vedeném ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, zadavatelem v rámci veřejné zakázky s názvem „**Digitalizace a ukládání dat a aktualizace informačního systému Microsoft Dynamics NAV v Městské nemocnici Ostrava, p. o.**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 17. 5. 2018 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 21. 5. 2018, pod ev. č. Z2018-016006, ve znění oprav uveřejněných dne 7. 6. 2018 a dne 29. 6. 2018 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 19. 5. 2018 pod ev. č. 2018/S 095-216372, ve znění oprav uveřejněných dne 7. 6. 2018 pod ev. č. 2018/S 107-244594 a dne 29. 6. 2018 pod ev. č. 2018/S 123-280439,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0391/2018/VZ-33069/2018/533/LHI ze dne 12. 11. 2018

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Městská nemocnice Ostrava, příspěvková organizace, IČO 00635162, se sídlem Nemocniční 898/20a, 702 00 Ostrava, (dále jen „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“) – uveřejnil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, ve Věstníku veřejných zakázek dne 21. 5. 2018 pod ev. č. Z2018-016006, ve znění oprav uveřejněných dne 7. 6. 2018 a dne 29. 6. 2018 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 19. 5. 2018 pod ev. č. 2018/S 095-216372, ve znění oprav uveřejněných dne 7. 6. 2018 pod ev. č. 2018/S107-244594 a dne 29. 6. 2018 pod ev. č. 2018/S 123-280439, oznámení o zahájení otevřeného zadávacího řízení nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Digitalizace a ukládání dat a aktualizace informačního systému Microsoft Dynamics NAV v Městské nemocnici Ostrava, p. o.“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Z bodu II.1.4) „Stručný popis“ oznámení o zahájení zadávacího řízení vyplývá, že předmětem veřejné zakázky je vytvoření systému plně elektronizace zadavatele a přechod z papírové evidence na plně elektronickou verzi, ukládání dokumentů včetně elektronické komunikace mezi jednotlivými odděleními a modernizace stávajícího systému Microsoft Dynamics NAV. Předmětem veřejné zakázky je i dodávka hardwarových komponent systému.
3. Dne 22. 6. 2018 podal dodavatel – společnost NAVERTICA a.s., IČO 25585207, se sídlem Šumavská 416/15, 602 00 Brno, (dále jen „**stěžovatel**“) – zadavateli námitky z téhož dne proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky (dále jen „**námítky**“).
4. Zadavatel rozhodnutím ze dne 9. 7. 2018, které stěžovatel obdržel téhož dne, podané námitky odmítl (dále jen „**rozhodnutí o námitkách**“).
5. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepovažoval rozhodnutí zadavatele o jím podaných námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dne 20. 7. 2018 podnět k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgánu příslušnému podle § 248 zákona k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178, a pro zvláštní postupy podle části šesté.

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení, v daném případě ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 zákona v návaznosti na ustanovení § 273 zákona.

6. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění učiněná v souvislosti s dřívějším řízením za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zahájil řízení o přestupku postupem podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) vydáním příkazu č. j. ÚOHS-S0391/2018/VZ-28436/2018/533/LHI ze dne 2. 10. 2018 (dále jen „**příkaz**“). Výrokem II. příkazu Úřad uložil obviněnému pokutu za přestupek konstatovaný ve výroku I. příkazu. Proti příkazu podal obviněný dne 10. 10. 2018 odpor z téhož dne (dále jen „**odpor**“).

II. Napadené rozhodnutí

7. Dne 12. 11. 2018 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0391/2018/VZ-33069/2018/533/LHI (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jehož výrokem I rozhodl, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek podaných stěžovatelem v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, a to ohledně:
- požadavku uvedeného v čl. 6.4. písm. a) „Technická kvalifikace“ zadávací dokumentace, přičemž stěžovatel k tomuto namítal: *„Stěžovatel spatřuje diskriminaci v zadavatelem požadovaném minimálním finančním objemu významných dodávek realizovaných dodavatelem a v jejich množství, navíc ve vzájemné kombinaci a provázané na obor (zdravotnictví)“*,
 - požadavku uvedeného v čl. 6.4. písm. d) „Technická kvalifikace“ zadávací dokumentace, přičemž stěžovatel k tomuto namítal: *„Stěžovatel spatřuje diskriminaci v zadavatelem požadovaném (...) minimálním finančním objemu a množství realizovaných referenčních projektů, na nichž se členové realizačního týmu dodavatele podíleli, navíc ve vzájemné kombinaci a provázené na obor (zdravotnictví), přičemž podle názoru stěžovatele by tento požadavek zadavatele, pokud by vůbec měl mít pro tuto zakázku smysl, by měl směřovat na členy týmu zadavatele místo na členy týmu dodavatele.“*
8. Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I napadeného rozhodnutí Úřad uložil výrokem II napadeného rozhodnutí obviněnému pokutu ve výši 40 000 Kč. Výrokem III napadeného rozhodnutí uložil Úřad obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že argumentace zadavatele v rozhodnutí o námitkách nereaguje na všechny konkrétní námitky vznesené stěžovatelem v jeho námitkách. Úřad dále uvedl, že účelu institutu námitek, tj. aby se stěžovatel dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení, v šetřeném případě nebylo dosaženo. Na základě uvedených skutečností Úřad konstatoval, že zadavatel při vyřizování námitek stěžovatele postupoval v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách.

III. Námitky rozkladu

10. Dne 27. 11. 2018 obdržel Úřad nedatovaný rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 13. 11. 2018. Zadavatel podal rozklad v zákonné lhůtě.
11. Zadavatel v rozkladu namítá, že stěžovatel nenamítal konkrétní hodnoty a konkrétní kombinace a akcentuje, že námitky byly formulovány v obecné rovině. Zadavatel se proto v rozhodnutí o námitkách rovněž vyjadřoval v obecné rovině, současně však dostatečně určitě na to, aby jeho vyjádření bylo přezkoumatelné.
12. Dále zadavatel v rozkladu uvádí, že Úřad v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí (a rovněž v bodě 32 odůvodnění příkazu) nesprávně argumentuje rozhodnutím sp. zn. ÚOHS-S0098/2017/VZ ze dne 10. 4. 2017 (dále jen „**odkazované rozhodnutí**“). Zadavatel má za to, že zatímco stěžovatel v odkazovaném rozhodnutí uváděl ve svých námitkách konkrétní námitky a zadavatel mu odpověděl obecně, v řešeném případě stěžovatel uváděl obecné námitky, na které mu zadavatel v rozhodnutí o námitkách odpověděl obecně, přesto však stěžovateli dostatečně určitě a přezkoumatelně osvětlil, jakými úvahami byl při nastavování technické kvalifikace veden. Zadavatel je přesvědčen, že se v rozhodnutí o námitkách zabývá výší hodnoty požadovaných referencí, vztahem k zakázkám ve zdravotnictví i zdůvodněním požadavku na realizační tým dodavatele.
13. Následně zadavatel v rozkladu rozporuje argumentaci Úřadu obsaženou v bodě 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle níž se zadavatel nevyjádřil k finančním limitům referencí členů týmu dodavatele, neboť tyto limity byly stanoveny zcela v kontextu limitů referencí dodavatele, a není tudíž pravdou, že by se k nim stěžovatel alespoň obecně nevyjádřil. V této souvislosti zadavatel opětovně odkazuje na bod 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde Úřad konstatuje, že zadavateli muselo být jasné, kam stěžovatel svými námitkami směřuje, přestože tyto se držely spíše obecné roviny. Zadavatel má rovněž za to, že i stěžovateli muselo být z rozhodnutí o námitkách zřejmé, jakými pohnutkami byl zadavatel při stanovení technické kvalifikace veden.
14. V závěru rozkladu zadavatel namítá, že jeho postup v zadávacím řízení byl plně v souladu se zákonem, a dodává, že rozhodnutím o námitkách naplnil literu zákona i požadavky aplikační praxe a rozhodnutí o námitkách tak lze označit za kompletní, srozumitelnou a přezkoumatelnou reakci na námitky.

Závěr rozkladu

15. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

IV. Řízení o rozkladu

16. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

17. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou dle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných

souvislostech jsem dle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

18. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je výše uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

19. Na úvod konstatuji, že obviněný v rozkladu zopakoval námitky, které již uvedl v odporu proti příkazu. Úřad již tedy měl možnost se (téměř) ke všem námitkám obviněného vyjádřit. Po posouzení věci jsem dospěl k závěru, že se napadené rozhodnutí dostatečně vypořádalo se všemi námitkami uplatněnými v odporu, a to způsobem, ze kterého je plně srozumitelné, jakými skutečnostmi a úvahami se Úřad při svém rozhodování řídil. V návaznosti na podaný rozklad odůvodnění napadeného rozhodnutí dále doplňuji, případně upřesňuji v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí. V této souvislosti odkazuji na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), který v rozsudku č. j. 2 Afs 132/2009-275 ze dne 26. 1. 2011 nebo č. j. 4 Ads 114/2011-105 ze dne 29. 8. 2012 uvedl, že rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutí o rozkladu podaném proti takovému rozhodnutí tvoří jeden celek. Odůvodnění Úřadu, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí a odůvodnění tohoto druhostupňového rozhodnutí ve stejné souvislosti je tedy nutno posuzovat komplexně a ve vzájemné, širší souvislosti.
20. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám vyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.
21. Důvodová zpráva k ustanovení § 245 odst. 1 zákona uvádí následující: *„Ze znění odstavce 1 je zřejmé, že je to primárně zadavatel, který musí vědět, co a jakým způsobem poptává. Musí tedy být schopen svůj postup obhájit (pokud jej přezkoumatelným způsobem obhájit neumí, měl by se především zamyslet nad tím, zda jeho postup v zadávacím řízení, zpochybněný námitkou, je správný a zda nemá spíše přistoupit k opatření k nápravě). Pokud bude v námitkách uvedeno něco, co věcně s řešenou problematikou nesouvisí, je přezkoumatelným vypořádáním i sdělení, že daný argument s řešenou věcí nesouvisí, a to včetně uvedení důvodů, pro které na tento svůj závěr zadavatel usuzuje. Dané ustanovení je stěžejní pro reálnou možnost obrany stěžovatele. Není v souladu s odstavcem 1, pokud se zadavatel k námitkám jen obecně vyjádří ve smyslu např. že „technickou kvalifikaci nastavil přiměřeně“ (bez dalšího). Smyslem ustanovení je zvýšení efektivity institutu námitek, tzn. zadavatel by se měl námitkami odpovědně zabývat, brát je i jako příležitost k nápravě svého postupu.“*
22. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.
23. Obecně uvádím, že námitky jsou procesním institutem, který představuje primární ochranu dodavatelů před nezákonným postupem zadavatele. Jestliže některý z dodavatelů námitky

podá, je zadavatel povinen v rozhodnutí o nich uvést, zda námitkám vyhovuje, či je odmítá, a zároveň toto své rozhodnutí odůvodnit, a to v souladu se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona. Tedy tak, aby rozhodnutí zadavatele bylo zpětně přezkoumatelné. V této souvislosti odkazují na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 45/2010–159 ze dne 15. 9. 2010, dle kterého požadavek transparentnosti „není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele“. Tato povinnost zadavatele, odvoditelná již ze samotných zásad zadávání veřejných zakázek, je pak v § 245 odst. 1 zákona zdůrazněna výslovným požadavkem na to, aby se zadavatel v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně vyjádřil ke všem skutečnostem v nich uvedených.

K výroku I napadeného rozhodnutí

K námitce zadavatele, že námitky byly formulovány v obecné rovině, protože se v rozhodnutí o námitkách rovněž vyjadřoval obecně, avšak přezkoumatelně

24. Úřad se k této námitce obviněného vyjádřil již v bodech 42 až 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž relevantní skutková zjištění jsou shrnuta v bodech 33 a 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Se zde uvedeným závěrem souhlasím a dodávám, že Úřad dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dospěl k jednoznačnému závěru, že obviněný odůvodnil rozhodnutí o námitkách v rozporu s § 245 odst. 1 zákona. Současně podotýkám, že obviněný v rozkladu neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, kterou Úřad nedostatečně zjistil.
25. K výše uvedené námitce uvádím pro úplnost v obecné rovině následující. Hranice mezi tím, zda se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách, či nikoli, bude vždy odlišná případ od případu, neboť záleží, jak obecné či konkrétní námitky stěžovatel podá a jak podrobně a srozumitelně se k nim zadavatel vyjádří. Nelze tedy určit konkrétní hranici, vždy je třeba posuzovat případ od případu. Pokud stěžovatel podá pouze obecné námitky, pak i požadavek na jejich odůvodnění bude nižší a naopak v případě konkrétních námitek bude třeba jejich podrobnější a konkrétnější odůvodnění.
26. Zadavatel svoji povinnost ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové obecné sdělení lze považovat i obecné konstatování, že se zadavatel namítaného a konkrétně stěžovatelem popsaného pochybení nedopustil a námitky z toho důvodu neshledává relevantními. V takovém případě není naplněn smysl institutu námitek, kdy stěžovatel uvádí jasné argumenty, ale zadavatel na tyto konkrétní argumenty nereaguje vůbec nebo jen povrchně. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející či lichou.
27. Každý dodavatel má právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení a právo na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele poté, co se u něj dotčený uchazeč neúspěšně bránil námitkami ve smyslu zákona.

28. Ve vztahu k výše uvedené námitce je proto třeba v obecné rovině akcentovat, že nároky kladené zákonem na vyřízení námitek nejsou ve vztahu k zadavateli nikterak nepřiměřené. Je totiž třeba předně vycházet z toho, že primárním účelem regulace zadávání veřejných zakázek je ochrana prostředků, které jsou prostřednictvím veřejných zakázek vynakládány, a to především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, na jejichž základě jsou veřejné zakázky plněny, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Jestliže má zadavatel zákonem stanovenou obecnou povinnost zadávat veřejné zakázky v zákonem upravených zadávacích řízeních, přičemž zadavatel je osobou odpovědnou za zákonný průběh daného zadávacího řízení, nemůže pro něj představovat problém své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru, že při stanovení zadávacích podmínek postupoval souladně se zákonem, stěžovateli sdělit. Není tedy nic nespravedlivého na tom, aby zadavatele stíhala zákonná povinnost k námitce stěžovatele svůj postup relevantním způsobem odůvodnit.
29. V této souvislosti zadavatel v závěru rozkladu opětovně poukazuje na bod 44 odůvodnění napadaného rozhodnutí, kde Úřad konstatoval, že zadavateli muselo být jasné, kam stěžovatel svými námitkami směřuje, přestože tyto se držely spíše obecné roviny. Zadavatel má tedy rovněž za to, že i stěžovateli muselo být z rozhodnutí o námitkách zřejmé, jakými pohnutkami byl zadavatel při stanovení technické kvalifikace veden. Tuto, obsahově téměř totožnou argumentaci zadavatele jsem již beze zbytku vypořádal v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí. Ani této zadavatelově argumentaci nelze pro její nedůvodnost přisvědčit.
30. V šetřeném případě zadavatel na námitku stěžovatele týkající se požadavku, obsaženému v článku 6.4. „*Technická kvalifikace*“ písm. a) zadávací dokumentace, na minimální finanční objem významných dodávek realizovaných dodavatelem (jejich množství, ve vzájemné kombinaci a provázané na obor zdravotnictví) reagoval velmi obecně, když v rozhodnutí o námitkách uvedl, že: *„Při stanovení minimálních finančních objemů referenčních zakázek byl zadavatel veden svou povinností řádného hospodáře, aby při dodržení principů dle § 6 zákona zajistil plnění veřejné zakázky dodavatelem s dostatečnými zkušenostmi a kvalifikací, a to s ohledem na předpokládanou hodnotu zakázky, její rozsah a rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že se bude jednat o součást informačního systému nemocnice, kde existuje zvýšené riziko vzniku škod, včetně škod na zdraví. Zadavatel stanovil minimální finanční objem referenčních zakázek přibližně v poloviční výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky, která je více než 16 mil. Kč bez DPH. Tento požadavek nikterak nevybočuje z běžné praxe u veřejných zakázek s obdobně komplikovaným a sofistikovaným plnění.“* Zadavatel se tedy k problematice stanovení požadavků na stěžovatelem rozporovaná kritéria technické kvalifikace obecně vyjádřil, ale již se konkrétněji nezabýval povahou jednotlivých požadovaných referencí a jejich minimálními hodnotami a rovněž ani tím, že některé reference požadoval z oblasti zdravotnictví a jiné nikoli.
31. Rovněž na námitku týkající se požadavku, uvedenému v článku 6.4. „*Technická kvalifikace*“ písm. d) zadávací dokumentace, na minimální finanční objem referenčních projektů, na nichž se podíleli členové realizačního týmu dodavatele (a jejich množství), obviněný reagoval velmi obecně, když v rozhodnutí o námitkách uvedl, že: *„Požadavek na erudici členů realizačního týmu vyplývá ze snahy zadavatele omezit rizika vzniku škod při realizaci zakázky a zajistit dostatečně odborný a kompetentní tým, který bude zakázku realizovat. Zadavatel se*

domnívá, že se nejedná o požadavky nijak přehnané či nesprávné, a to s ohledem na oprávněný zájem zadavatele na dostatečně odborném a kompetentním vedení a realizaci projektu nezanedbatelné technické a organizační obtížnosti osobami s praktickými zkušenostmi se zakázkami obdobného rozsahu a složitosti. Právě požadavek na odbornost týmu je u obdobné zakázky s plněním, jež klade vysoké požadavky na erudici a zkušenosti vlastních realizátorů plnění, obzvláště důležitý vzhledem k dosažení kvalitního výsledku.“. Zadavatel se tedy i v tomto případě dopustil stejného pochybení jako v případě námitky stěžovatele směřující vůči požadavku na reference samotného dodavatele, když v rozhodnutí o námitkách poskytl příliš obecné vysvětlení a nepředložil natolik srozumitelnou a dostatečně podrobnou argumentaci, na základě níž by bylo možné posoudit oprávněnost jeho požadavku.

32. Zdůrazňuji, že zadavatel je povinen se podrobně a srozumitelně vyjádřit opravdu ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách. Pokud tedy stěžovatel v námitkách mj. uvedl, že požadavky zadavatele na technickou kvalifikaci dodavatele jsou nastaveny diskriminačně a odporují tak § 6 zákona, když významně zužují okruh soutěžitelů, s konkrétním poukazem na to, v čem jím deklarovanou diskriminaci spatřuje, pak je zadavatel povinen, pokud má za to, že se jedná o požadavky souladné se zákonem, konkrétní argumentací tuto námitku vyvrátit. Jen stěžovateli lze představit jiné vyvrácení takové námitky, než to, že zadavatel přinejmenším uvede, v čem konkrétně jsou premisy stěžovatele uvedené v námitkách ve vztahu k tvrzenému diskriminačnímu charakteru požadavků zadavatele na technickou kvalifikaci dodavatelů chybné. Jak jsem výše uvedl, s tvrzeními stěžovatele zpochybňujícími finanční objem, množství, vzájemnou kombinaci a provázanost významných dodávek na obor zdravotnictví by měla být spojena konkrétní argumentace zadavatele, a nikoli jen zcela obecná tvrzení např. o tom, že jeho „*požadavek nikterak nevybočuje z běžné praxe u veřejných zakázek s obdobně komplikovaným a sofistikovaným plněním*“, že byl „*veden svou povinností řádného hospodáře, aby při dodržení principů dle § 6 zákona zajistil plnění veřejné zakázky dodavatelem s dostatečnými zkušenostmi a kvalifikací*“, či obecné fráze zadavatele např. poukazující na to, že „*stanovil zadávací podmínky přiměřeně rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, aby zajistil plnění veřejné zakázky v odpovídající kvalitě*“. Stejně jako prvostupňový orgán jsem nepřehlédl, že zadavatel v rozhodnutí o námitkách vyvinul alespoň elementární snahu vyjádřit se ke stanovení předmětných požadavků zakotvených v článku 6.4. „*Technická kvalifikace*“ zadávací dokumentace, viz bod 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předmětný, výše demonstrováný, vágní a nekonkrétní způsob reagování na námitky stěžovatele ze strany zadavatele však logicky nemůže nahradit podrobné a srozumitelné vypořádání toho kterého tvrzení formulovaného stěžovatelem v námitkách, tedy takové vypořádání námitek, které by nepředstavovalo nepřípustný „*informační deficit*“ na straně stěžovatele. Takto obecnou argumentací, jak to učinil zadavatel v šetřeném případě, by mohl reagovat v podstatě na jakkoli formulované námitky stěžovatele směřující proti nastavení obdobných kvalifikačních podmínek zadavatelem.
33. Z výše uvedeného a rovněž ze skutečností uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že ve vztahu k požadavkům stanoveným v článku 6.4 „*Technická kvalifikace*“ písm. a) a d) zadávací dokumentace zadavatel v rozhodnutí o námitkách nepředložil žádné racionální a relevantní zdůvodnění, když obsahuje naprosto povšechnou argumentaci k jím

stanoveným požadavkům. Takové vypořádání námitek, jak je provedl zadavatel, lze dosadit do jakéhokoli jiného odůvodnění nastavení technické kvalifikace, a to například i ve vztahu k jakékoli jiné veřejné zakázce. Není v něm obsažen žádný konkrétní argument týkající se odůvodnění výše či složení požadovaných referencí a dokladů. V rozhodnutí o námitkách tedy zcela absentuje bližší zdůvodnění jeho požadavku na finanční objem, množství, vzájemnou kombinaci a provázanost významných dodávek na obor zdravotnictví, resp. požadavku na referenční projekty u členů realizačního týmu dodavatele.

34. S ohledem na výše uvedené se tak zcela ztotožňuji se závěrem Úřadu obsaženým mimo jiné v bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož se obviněný ve vztahu ke skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách vyjádřil natolik obecně, že z rozhodnutí o námitkách není zřejmé, co obviněného vedlo ke stanovení předmětných podmínek účasti dodavatelů v šetřeném zadávacím řízení. Úprava obsažená v § 245 odst. 1 zákona a § 268 odst. 1 písm. d) zákona vypovídá o snaze zákonodárce zajistit velmi významné právo dodavatele na řádné odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Zákonodárce tak vyjádřil zájem nejenom na napravení závadného stavu (možnost zrušení vadného rozhodnutí o námitkách), ale i na postihu zadavatele za takové pochybení v řízení o přestupku a současně na prevenci případného obdobného pochybení do budoucna.
35. Závěrem k této námitce zadavatele shrnuji, že pokud tedy zadavatel v článku 6.4. „*Technická kvalifikace*“ písm. a) a d) zadávací dokumentace požadoval konkrétní podmínky kritérií kvalifikace, resp. finanční objem, množství, vzájemnou kombinaci a provázanost významných dodávek na obor zdravotnictví (resp. požadavku na referenční projekty u členů realizačního týmu dodavatele), byl k námitkám navrhovatele povinen stanovené technické podmínky objektivním způsobem a náležitě, tedy v souladu se zákonem, odůvodnit. S ohledem na výše uvedené proto nelze přisvědčit rozkladové argumentaci obviněného, že námitky byly formulovány v obecné rovině, pročež se v rozhodnutí o námitkách rovněž vyjadřoval obecně, avšak (dle jeho tvrzení) přezkoumatelně.

K námitce, že zatímco stěžovatel v odkazovaném rozhodnutí uvedl v námitkách konkrétní námitky a zadavatel mu odpověděl obecně, v řešeném případě stěžovatel uváděl obecné námitky, na které mu zadavatel odpověděl obecně

36. Zadavatel v rozkladu dále ve vztahu k výroku I napadeného rozhodnutí namítá, že zatímco stěžovatel v odkazovaném rozhodnutí uváděl v námitkách konkrétní námitky a zadavatel mu odpověděl obecně, v řešeném případě stěžovatel uvedl v námitkách obecné námitky, na které mu zadavatel v rozhodnutí o námitkách odpověděl obecně, přesto však stěžovateli dostatečně určitě a přezkoumatelně osvětlil, jakými úvahami byl při nastavování technické kvalifikace veden.
37. K této argumentaci v první řadě zdůrazňuji, že se Úřad ke zcela totožné námitce, kterou formuloval již v odporu proti příkazu, vyjádřil v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí. I se zde uvedeným závěrem učiněným Úřadem souhlasím. Z tohoto bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Úřad uvedl, že zadavatele nestíhá povinnost vyjádřit se v rozhodnutí o námitkách ke každé větě obsažené v námitkách stěžovatele se závěrem, že se má zadavatel vyjádřit ke všem namítaným skutečnostem. Úřad pouze uvedl do kontrastu skutečnost, že zákon po zadavateli nepožaduje vyjadřovat se ke každé větě obsažené v námitkách, ale vyjádřit se ke „všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem

v námitkách“. Jak je rovněž uvedeno v odkazovaném rozhodnutí, „[n]a druhou stranu z § 245 odst. 1 zákona a konec konců ze samotné odpovědnosti zadavatele za soulad jeho postupu se zákonem lze dle názoru Úřadu dovodit, že i k obecné námitce nepřiměřenosti určitého postupu či požadavku by se měl zadavatel v rozhodnutí o námitkách přezkoumatelným způsobem vyjádřit, a to v tom smyslu, jakými relevantními úvahami byl při jeho zvolení či stanovení veden. Pokud tedy např. navrhovatel namítá nepřiměřenost požadavků na úroveň vzdělání, kvalifikace a praxe hlavního stavbyvedoucího (bez uvedení konkrétnějších argumentů), přičemž v zadávací dokumentaci zadavatel stanovil pro tuto osobu čtyři různé požadavky, měl by se zadavatel alespoň stručně (přitom však konkrétně) vyjádřit k tomu, jaké úvahy či skutečnosti jej vedly ke stanovení jednoho každého požadavku, resp. proč není ani jeden z nich nepřiměřený“.

38. Zadavatel ve své rozkladové argumentaci, v rámci které zpochybňuje správnost předmětného závěru Úřadu, dle něhož jsou i závěry obsažené v odkazovaném rozhodnutí plně aplikovatelné na šetřený případ, nepředkládá žádnou novou argumentaci, která by byla způsobilá přesvědčivým způsobem zpochybnit relevantnost odkazovaného rozhodnutí v dané věci. Pokud má zadavatel za to, že jeho postup je zákonný, měl by být schopen podrobně a srozumitelně, resp. přezkoumatelně, své stanovisko adekvátně obhájit právě prostřednictvím podrobného a přezkoumatelného odůvodnění obsaženého v rozhodnutí o námitkách, což v daném případě prokazatelně neučinil. Jak jsem ověřil ve spisu, Úřad v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že se obviněný podrobně nezabýval skutečnostmi uvedenými stěžovatelem v námitkách a v argumentaci dostatečně podrobně nerozvedl své požadavky stanovené v článku 6.4. „Technická kvalifikace“ písm. a) a d) zadávací dokumentace, a nepostupoval tedy takovým způsobem, aby odůvodnění rozhodnutí o námitkách splňovalo výše uvedené požadavky zákona na přezkoumatelnost. Mám tak za to, že se odkazované rozhodnutí týkalo skutkově obdobného případu (na relativně obecně formulované námitky stěžovatele bylo zadavatelem reagováno taktéž obecným způsobem) a závěry obsažené v odkazovaném rozhodnutí jsou proto plně aplikovatelné na daný případ.
39. Se zřetelem na výše uvedené mám ve shodě s prvostupňovým orgánem za to, že odkazované rozhodnutí lze považovat pro nyní šetřenou veřejnou zakázku za relevantní. V odkazovaném případě byla totiž řešena obdobná situace jako v předmětném případě. Úřad tak postupoval zcela správně, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal mj. na relevantní a pro šetřenou věc přílehlavé závěry obsažené v odkazovaném rozhodnutí. Předmětná námitka vznesená zadavatelem v rozkladu, podle které Úřad v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně argumentoval odkazovaným rozhodnutím, tak s ohledem na výše uvedené pro svou nedůvodnost nemůže obstát.
40. Ve vztahu k výše uvedenému shrnuji, že výklad učiněný v odkazovaném rozhodnutí je plně aplikovatelný na případ právě posuzovaný ve vedeném správním řízení, protože je zřejmé, že Úřad v obou skutkově obdobných případech rozhodl stejně, resp. souladně se zákonem.

VI. K výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí

41. Ačkoli rozklad zadavatele směřuje do všech výroků napadeného rozhodnutí, zadavatel se v něm nijak konkrétně nevymezuje vůči výši uložené pokuty ani vůči uložené povinnosti k náhradě nákladů správního řízení. S ohledem na přezkum napadeného rozhodnutí v plném

rozsahu tak lze pouze stručně konstatovat, že Úřad v bodech 58 až 60 odůvodnění napadeného rozhodnutí se řádně zabýval tím, zda nezanikla odpovědnost obviněného za přestupek, načež správně uzavřel, že promlčecí doba neuplynula, tudíž nezanikla odpovědnost obviněného za spáchání přestupku. V bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad správně uvedl, že dle § 268 odst. 2 písm. b) zákona lze za přestupek spáchaný obviněným uložit pokutu do 20 000 000 Kč.

42. Při stanovení výše pokuty Úřad rovněž postupoval v souladu pravidly obsaženými v § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o přestupcích**“), tedy řádně zvážil povahu a závažnost přestupku a rovněž správně dospěl k závěru, dle něhož v daném případě nelze shledat žádné polehčující ani přitěžující okolnosti.
43. Při stanovení výše pokuty se Úřad zaměřil primárně na její preventivní funkci, což zcela odpovídá všem okolnostem spáchaného přestupku, přičemž Úřad rovněž správně zjistil, že přestupek obviněného není v souběhu s žádnými dalšími přestupky obviněného, pročež nemusel přikročit k aplikaci institutu souhrnného trestu. Při určení výše pokuty pak byla řádně zvážena i ekonomická situace zadavatele.
44. Rozhodnutí o nákladech správního řízení pak v kontextu napadeného rozhodnutí zcela odpovídá zákonné úpravě obsažené v zákoně o přestupcích a ve správním řádu.
45. Závěrem konstatuji, že jsem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska zákonnosti, přičemž jsem dospěl k závěru, že Úřad napadeným rozhodnutím rozhodl v souladu se zákonem. K zákonnosti napadeného rozhodnutí a postupu Úřadu v řízení, které mu předcházelo, doplňuji, že jsem v této souvislosti především přezkoumal, zda Úřad před vydáním napadeného rozhodnutí dostatečně zjistil skutkový stav věci, zda na zjištěný skutkový stav správně aplikoval zákon a zda ve správním řízení nedošlo k takové procesní chybě, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
46. Na základě zhodnocení výše uvedeného konstatuji, že Úřad v napadeném rozhodnutí zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností a na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona. Úřad současně všechny podklady pro vydání napadeného rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a na jejichž základě vyhodnotil, že zadavatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Úřad rovněž uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí mám za srozumitelné, vnitřně bezrozporné a přezkoumatelné.

Závěr

47. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci tohoto správního řízení v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
48. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí o rozkladu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Městská nemocnice Ostrava, příspěvková organizace, Nemocniční 898/20a, 702 00 Ostrava

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy